

Column

Een gedresseerde hond

[Naar alle Columns](#)

In onze praktijk krijgen we veel mensen, voornamelijk vrouwen, die nooit genoeg liefde krijgen van hun partner. Het is een pittige uitspraak. Het roept beelden op van vrouwen die zeuren en pietluttig zijn. Ik durf het op te schrijven omdat ik zelf ook ooit zo was. Ik was er niet blij mee. Ik wilde dat niet zijn. Maar ik was het wel geworden.

Suzanne is al jaren ontevreden met Govert. Hij is niet romantisch, pakt haar hand niet als ze samen wandelen, wacht niet op haar als ze even bij een winkel blijft staan, stuurt haar overdag geen lieve appjes. Enzovoorts, enzovoorts. Suzanne kan er een lijst van maken, van alles wat ze mist en Govert kent die lijst inmiddels uit zijn hoofd. Hij denkt er zo nu en dan wel aan, neemt dan bloemen mee, pakt haar echt wel eens lekker vast, maar 'ik kan het niet goed genoeg doen', aldus Govert.

Oppervlakkig gezien ziet het er zo uit: zij is een zeurpiet, een ontevreden zeurpiet. En hij is toch een goeie kerel. Zo lijkt het te zijn aan de buitenkant. En iedereen om hen heen zegt dat ook. Suzanne gaat zelf ook geloven dat ze een zeikwif is geworden. Maar het trieste is dat er onder de oppervlakte een oprecht gevoeld gemis is. Wat Suzanne mist is contact van hart tot hart, gezien worden, gehoord worden, een gevoel van samenzijn en dat er plaats is voor haar behoeftes en gevoelens in de relatie. Het is niet zo makkelijk om concreet aan te geven hoe hij dat kan doen. En omdat dat niet makkelijk is geeft ze allerlei details die in die richting wijzen, die weliswaar een gevolg van zo'n soort contact kunnen zijn, maar ze zijn niet dat contact zelf, zoals haar hand pakken, op haar wachten, dagelijks lieve appjes sturen, etc. Ze geeft hem teksten uit de Happiness bij wijze van instructie en leest hem de les hoe hij zijn liefde moet tonen. Govert doet een tijdje zijn best. Maar het heeft niet het gewenste effect. Zij denkt dat het komt omdat hij het niet 100% doet. Het gemis blijft.

Het is voor haar een geruststelling dat wij achter haar verwijten en instructies een oprecht verlangen zien. Het is nodig dat zij stopt met hem lesjes leren, voorschrijven wat hij moet doen, want dan komt het per definitie niet meer uit zijn hart. Dan is hij een gedresseerde hond geworden. En het is zaak dat hij zijn eigen verlangen naar contact met haar volgt en dat uitspreekt in plaats van alleen haar verlangen proberen te bedienen. Hij wil misschien vaker seks.

Het is waarschijnlijk dat Govert en Suzanne het verlangen naar contact van de ander nooit volledig kunnen bevredigen, maar als ze beiden weten dat de ander er ook naar verlangt dan kunnen ze meer genieten van het hartscontact wat er wél is. Dan is wat gemist wordt ook beter te verdragen.

Jikke Verhulst

Wil je reageren op deze column? [Mail dan naar Jikke Verhulst.](#)

“Ik schrijf graag en veel. Ik schrijf dagelijks om dossiers van mijn cliënten bij te houden, maar ik kruip ook soms gepassioneerd achter het toetsenbord als ik iets lees in de krant waar ‘niets van klopt’ of waar iets heel belangrijks aan ontbreekt. Ik maak jullie graag deelgenoot van gebeurtenissen in mijn werk en dagelijks leven en mijn reflecties daar op.”